

PAU RIBA

Ha plogut sobre el meu cap
i ha crescut herba molt fresca
he sortit a passejar
la testa florida i verda
perquè també s'hi han fet
flors

com si jo fos una guerra
després ha sortit el sol
i he sentit olor a terra.

Les actuacions de Pau Riba, les actituts, les cançons... Tot ell ens ha dut a crear-nos una imatge un tant folla d'aquest personatge. Sempre ha estat una persona contravertida.

Actualment viu a Tiana, un poble on sembla que hi ha trobat l'entremig en el sentit del camp i la ciutat. Com ell mateix ens diu: "...Llavors aquí una mica és això, perquè al mateix temps és com si estiguessis a dalt del Pirineu, i en canvi hi ha una autopista que en deu minuts sóc al cor de Barcelona..."

LA CULTURA M'IGNORA

De Pau Riba tan sols se'n sent parlar de tant en tant. Les seves actuacions ja no són tan sonades. Ja no passeja els seus vestits estrafal·laris per les Rambles. Ha desaparegut, en certa manera, pel gran públic. La cultura catalana no l'ha assumit com a producte propi, ja que la seva conducta ha portat constantment unes pautes contraculturals. No li han donat un lloc on hagi pogut "afincar" el seu treball. Ara, però, potser una mica en la clandestinitat, està portant una tasca per arribar a consolidar-se, ell ens diu. "**Jo ara tinc una serie de coses sobre el tapet, que crec que haurien de consolidar la meva figura com a valor important, a tenir en compte. Fins ara com que he sigut contracultural, la cultura no m'accepta, m'ignora.**"

Alhora ell també reconeix la seva situació davant del públic, "**Realment no s'em té en compte; com a músic sóc un mite més o menys. Un mite que no correspon a la realitat. Tothom ha sentit campanes, però no sap qui és, que pensa exactament. Tothom sap que ha fet el burro durant uns anys; Ara doncs, suposo que s'em té com una persona retirada, els altres com un músic frustrat que ha plegat i els altres no sé què**"

La seva trajectòria va néixer i es va anar formant dintre el mateix marc que ofería la nova cançó, encara que des

d'un primer moment ja es va situar en un context diferent. Ell també cantava en català, però potser perquè portava uns pantalons a quadres, cabells llargs i flors al cap el van tildar, d'entrada, "d'enfant terrible", rebel... Això el situava dins d'un moviment contracultural, ell mateix des d'un principi en va ser conscient, "**Era una mica seguir el joc, ells volien que fos això i jo era això. Es una espècie d'osmosis que s'estableix**".

Aquesta actitud es mostrava en les seves declaracions dins la pel·lícula "La nova cançó", quan deia més o menys "el que he fet per la cultura catalana ha estat destruir-la". Les manifestacions de Pau Riba el situaren lluny de la lluita per la conservació i recuperació d'una cultura catalana enmarcada dins un cert tradicionalisme. "**Jo estava al costat d'una actitud contrària a la "cultureta en diminutiu, amb una mica de mala olor"**".

UN EXPONENT CONTRACULTURAL

Al pendre part en una contracultura, el que ell volia intentar era acabar amb tota una sèrie d'impediments i tabús culturals que imperaven en aquella època. "**... En aquell moment havíem sigut educats tots dintre d'uns canons i dintre d'uns modus i meneres que avui ja no existeixen.**"

Hi havia tota una sèrie de tabús religiosos, tabús sexuals, tota una tabulogia que imperava, i si no passaves per allà no et menjaves un "rosco" (...). Llavors, quan jo deia allò de destruir la cultura

em referia, destruir tota aquesta sèrie de tabús, era tota una sèrie d'impediments que no et deixaven ser. No allò de ser tal o qual cosa. No ens deixaven ser, no ens deixaven viure, diguéssim: era com estar tancat en una presó. No et podies fer una palla, no podies anar amb una dona, no podies fer-li un petó a ningú (...) Era un tinglado que estava fora de context".

El moviment contracultural va néixer per trencar amb tota una sèrie de canons. Era viure d'una altra manera, entendre les coses d'una altra forma. Buscaven una nova ètica i una nova estètica, volien ignorar totes les propostes d'una societat de consum. La lluita portada per a combatre aquestes pautes socials va respondre a una actitud individual, vestint-se diferent, fugint a illes desertes... "**...i naturalment, com que això feia falta, el moviment Hippí es va estendre ràpidament, va ser molt popular. Al mateix temps el moviment Hippí era el primer index d'un primer fet que s'està corrororant avui en dia; és que orient i occident han deixat de tenir fronteres**".

Actualment, el mateix Pau Riba veu aquest moviment contracultural molt desvirtuat. La mateixa societat contra la que es lluitava l'ha assimilat. "**La contracultura està entrant dins de la cultura i s'està confonent. Jo crec que una de les raons perquè la joventut d'avui dia no sap on està, llavors diu "passando de tutti"**".